

POSTANOWIENIE

25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 25 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości S. w upadłości likwidacyjnej w
W.

przeciwko M. W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej M. W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 26 września 2023 r., I ACa 757/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8 100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

[SOP]

UZASADNIENIE

Pozwany M. W. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 26 września 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości S. w W. w upadłości likwidacyjnej o zapłatę.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następującego zagadnienia prawnego: *Jaki skutek powoduje uznanie, że postanowienie umowy pożyczki udzielonej przez przedsiębiorcę konsumentowi o zmiennej stopie procentowej pożyczki w oparciu o ogólnikowe przesłanki jej zmiany przez przedsiębiorcę jest nieważne (art. 353¹ k.c.) lub niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), w szczególności, czy skutkiem tym jest uznanie, że pożyczka nie jest oprocentowana?*

Wskazał również na rozbieżności w orzecznictwie sądów co do skutków naruszenia art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych i na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyraźnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Rozstrzygnięcie wątpliwości przedstawionych przez skarżącego w ramach tych dwóch przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania nie jest niezbędne do rozpoznania istoty sprawy. Skarżący prezentuje własną wersję ustaleń faktycznych i prawnych występujących w sprawie i zadaje pytania związane z ich oceną. Zakłada bowiem, że udzielenie kredytu o zmiennej stopie procentowej jest równoznaczne z brakiem wskazania ostatecznej wartości należnego świadczenia. Ze stanu faktycznego sprawy ustalonego przez Sądy I i II instancji wynika natomiast, że w umowie kredytu zawartej między stronami wskazano górną granicę kwotową przyszłych odsetek. Ponadto umowa nie miała charakteru konsumenckiego, co wynikało z obowiązującego w chwili jej zawarcia ustawowego ograniczenia kwotowego. Należy zatem podkreślić, że ustalanie faktów i ocena dowodów nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.

Skarga nie zasługuje na przyjęcie także jako oczywiście zasadna. Skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Skarżący zaniechał wskazania przepisów prawa, których naruszenie doprowadziło jego zdaniem do oczywistej zasadności wskazanej skargi, nie wykazał również, w jaki sposób ewentualne naruszenie prawa mogło mieć wpływ na wydanie oczywiście nieprawidłowego wyroku. Z tej przyczyny Sąd Najwyższy pominął tę część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[a!]